

Sanningen om Deqa Muhammad del 3

Ängeln slät henne från sig och flög iväg medan hon såg på, och där stod hon ensam utan information annat än att hon måste stanna kvar i det ljusa rummet.

Hon gick tillbaka i en mörk och lång korridor, hon hörde ljudet av bråk och slagsmål från närliggande rum, "Jävla hora stick jag vill inte se dig mer!" och "Hur är det möjligt att hon är tillbaka?"

Deqa stannar till och vänder sig om tillbaka.

Hon ser en ljus manlig gestalt komma mot henne, och månen lyser upp honom från fönstren där han går längst i korridoren.

Han närmar sig med hastiga steg och Deqa tar hastiga steg mot det ljus rummet, hon gör allt hon kan för att låsa in sig utan att lyckas och hon försöker även att släcka lamporna men förgäves.

Hon lägger sig ner på mage och försöker jämna sig med golvet, där ligger hon ljudlös och tryckt mot marken.

"Hej, kan du vakna eller? Jag har ropat på dig ett flertal gånger nu."

Deqa vaknade till av ett slag med kudde mot ansiktet som han kastade över rummet.

"Jag måste ha slumrat till" "Har mamma fått sin mat och medicin?" Frågade hennes bror, "ja hon fick allt, vad är klockan?" "Hon är halv över tio på kvällen sa han och gick hastigt mot köket.

"Oj, jag måste ha varit trött för att ha kunnat sova så länge på soffan.

Hon gick efter sin bror till köket, "Du, kan du handla imorgon eller? Det är tomt i skafferiet och nästan ingenting i kylskåpet. Mamma måste äta bra, hennes läkare sa i samtal att hon har näringsbrist."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daaba 77 med Poeter.se id #128562 innehar upphovsrätten